

биволъ не ходя я? отговаряше биворлари сърдито и гнѣвливо, десетъ години на рѣдъ хакъ не си ми плащалъ, още имашъ лице и очи да ма питашъ за биволитѣ си. Свраки и гарги да ги яджтъ.

— Днесъ двата ми вола не додохъ, бе воловарко, кадѣ ще сж останали? пита Миху селския воловаръ.

— Орли да ги пасжтъ, отговаряше воловаря, днесъ пощръкляха, уловихъ кадѣ гората, сега нѣма оставя на цѣло село воловетѣ, че да тичамъ подиръ твоитѣ я? Иди си ги търси.

— Кадѣ е останала едната ми овца, бе овчарко? пита Пею махленския овчаръ.

— Кучета и вълци да я яджтъ, расчама се, не рачи да върви съ овцетѣ, оставихъ я хе тамъ въ хръсталага, нѣма я зема на гърба си, да я нося я? Иди си я намѣри.

— Дай ми бе *комиу* черяслото и емештъ (палечникътъ) си, моитѣ сж исхабени, а пакъ да ида въ градъ да ги кова, то ще се мине врѣме, а пѣгъ днесъ хазжръ има влага, да ида да си крѣстосамъ и посѣя нивята, казва на съсѣда си Батановъ изродъ.

— Купи си нови. У васъ пари непечелени много, отговаряхъ съсѣдитѣ и ги зарѣзвахъ.

Тѣй отбутнати и отъ хората, и отъ Бога, тѣхнитѣ работи отивахъ заднишката — на съсипване. Но при сички тия, както казахъ по-горѣ, тѣ още се държахъ на горѣ, като крастави кози съ вирнати опашки. Се не се прѣкорявахъ. Отивахъ се стрижено. Хората се сбератъ, веселятъ, дружелюбно сприказватъ, тѣ, не съ други, но братъ съ брата да се срѣщнатъ, очитѣ си ще издержтъ. Хората празниченъ день празнуватъ, почиватъ, тѣ на работа. Хората въ черква, тѣ въ крѣчимтѣ. Но казахъ: «Богъ забавя, но не забравя».